

EEN JONGEN EN EEN KAT

Het zegt veel als je van mensen weet of ze een honden- of een kattenmens zijn. (Of ze van ananas op hun pizza houden trouwens ook.)

Hondenliefhebbers zeggen dat hun kwispelende, op een bot knauwende huisdier de 'beste vriend van de mens' is. Intussen zwiepen katten gewoon arrogant met hun staart en scherpen ze hun klauwen aan iedereen die een hond heeft ÉN aan iedereen die DENKT een kattenbaasje te zijn. Want een kat is niemands bezit en dat is de waarheid. Ze zijn hun eigen baasje. Ze zijn vrije wezens, die alleen maar bij je blijven omdat hun etensbakje vol is en de vloerverwarming aanstaat.

Maar de jongen Siemen, over wie je nu zult horen, was een soort op zichzelf. Als tiener en als opgroeiend kind was hij én een onverschillige eter én een alleseter. Hij zou zijn eigen hand nog opeten als die een pizza was – wat er ook op zat.

En zolang Siemen een huisdier had dat hij de schuld kon geven van alles wat hij bedacht, maakte het voor hem niet uit of dat dier nou boe, bèèè, woef of miauw zei. Zolang het maar niet terug kon praten. Of hem verklikken. En dat kon Siemens kat inderdaad niet. Maar hij kon wél wraak nemen. En dat was, helaas voor Siemen, veel en veel erger.

SIEMEN!
~~HUISDIER~~
MOORD

